ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Λαμπίραινας ἦταν νὰ δῆ τὴν κόρη της μιὰ μέρα εὐτυχισμένη. Μιὰ λοιπὸν κι' ὁ πατέρας της ἤθελε νὰ τὴν καταστρέψη, δὲν τῆς ἔμενε παρὰ νὰ τὴν βοηθήση νὰ πάρη ἐκεῖνον ποὺ θελε, ἐκεῖνον ποὺ ποθοῦσε ἡ καρδιά της.

Τί θὰ γίνοταν κατόπιν;

Αὐτὸ δὲν τὸ σκεφτότανε. Εἶχε ὁ Θεός... Τὸ ἀντρόγυνο δὲν θὰ χανότανε βέβαια. Δὲν θὰ ψοφοῦσε τῆς πείνας. Θὰ τοὺς βοηθοῦσε ἡ ἴδια ὅπως ἠτοροῦσε. Ὁ Ἀνδρέας θὰ ἐργαζότανε μ' ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα.

Καὶ σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρό, ὁ Νώτης ὁ Λαμπίρης, βλέποντας πόσο εἶχε ἀδιαθέσει τὴν κόρη του, θὰ φρόντιζε νὰ ἐπανορθώση τὸ κακὸ ποὺκανε...

— Πᾶψε νὰ κλαῖς, παιδί μου, εἶπε τέλος ἡ Λαμπίραινα στὴ Ρόζα. Σφούγγισε τὰ δάκρυά σου κι' ἄκουσέ με.

Ἡ Ρόζα ὑπάκουσε.

Κι' ἡ μητέρα της τῆς εἶπε, κρατῶντας την στὴν ἀγκαλιά της καὶ μιλῶντας σιγὰ-σιγὰ σὰν νὰ τὴν νανούριζε, ὅλες τὶς σκέψεις ποὺχε κάμει γιὰ τὸ μέλλον της.

Ἡ Ρόζα τὴν ἄκουγε, χωρὶς νὰ τὴν διακόπτη. Τὰ λόγια τῆς μητέρας της τὴν γέμιζαν ἐλπίδες. Ἔβλεπε τὸ μέλλον της φωτεινό, χαρούμενο, εὐτυχισμένο...

Ναί, ναί, εἶχε δίκηο ἡ μητέρα της. Θὰ τὴν βοηθοῦσε νὰ πάρη τὸν Ἀνδρέα. Στὴν ἀρχὴ θὰ τὰ βόλευαν ὅπως-ὅπως. Καὶ μὲ τὸν καιρὸ ὁ πατέρας της θὰ μαλάκωνε, θ' ἀνεγνώριζε τὸ γάμο, θὰ τῆς ἔδινε τὴν προῖκα της καὶ θὰ ζοῦσαν τρισευτυχισμένα...

Ἤσαν τόσο ὡραῖα ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ σκέπτεται κανείς, ὥστε ἡ Ρόζα παρηγορήθηκε γρήγορα κι' ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της, ὅπως τὸν καλὸ καιρὸ ποὺ ἦταν μικροῦλα καὶ τὴν ἀποκοίμιζε τὰ βράδυα μὲ νανουρίσματα καὶ παραμύθια.

Ἡ Λαμπίραινα τὴν εἶδε πῶς εἶχε ἀποκοιμηθῆ καὶ μὴ θέλοντας νὰ τὴν ξυπνήση, ἐξακολούθησε νὰ τὴν κρατάη στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὴν χαϊδεύη.

Κι' ὅταν πειά ὅλοι ἡσύχασαν στὸ σπίτι, τὴν σήκωσε ἁπαλὰ-ἁπαλὰ στὰ χέρια της καὶ τὴν πλάγιασε στὸ κρεββάτι της.

Ἡ Ρόζα μισάνοιξε τὰ μάτια της.

— Μητέρα, ψιθύρισε.

— Κοιμήσου, κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ Λαμπίραινα. Θὰ σὲ γδύσω ἐγὼ σιγὰ-σιγά. Κοιμήσου βασανισμένο μου παιδί...

Ἡ Ρόζα, νοιάθοντας τὸν ἑαυτό της ἀποκαμωμένο, ἀφέθηκε στὶς φροντίδες τῆς μητέρας της.

Ἡ Λαμπίραινα τὴν ἔγδυσε, τὴν σκέπασε, τὴν «σταύρωσε», ὅπως ἔκανε τὸν καιρὸ ποὺταν μικροῦλα, κι' ἔφυγε πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της.

Πῆγε κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι της, μὰ ἄργησε πολὺ νὰ κοιμηθῆ. Ἡ σκέψη τῆς ὑποχρεώσεως ποὺχε ἀναλάβει ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ της τὴν βασάνιζε. Τά πράγματα δὲν ἦσαν τόσο εὔκολα, ὅσο τὰ παρουσίαζε στὴ Ρόζα. Γιὰ νὰ ἑνωθοῦν οἱ δυὸ νέοι, ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ φύγη ἡ Ρόζα ἀπ' τὸ σπίτι καὶ ν' ἀκολουθήση τὸν Γαλάζη. Τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ θἄφευγε, θἄκαναν κιόλας τοὺς γάμους των. Θὰ καλοῦσαν ἕναν παππᾶ νὰ τοὺς στεφανώση σὲ κανένα ἐρημοκκλῆσι. Μὰ τί σημαίνει. Τὸ σκάνδαλο δὲν μποροῦσε νὰ μείνη κρυφό. Θὰ τὸ μάθαινε ὁ κόσμος, θὰ γινότανε σούσουρο, ὁ Λαμπίρης θὰ φρένιαζε, καὶ μ' ὅλο του τὸ δίκηο μάλιστα. Ἤταν ἱκανὸς νὰ πνίξη μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ Γαλάζη, νὰ πάρη τὴν κόρη του πίσω ἢ νὰ τὴν ἀποκηρύξη δημοσίως, πάνω στὴ φούρκα του!...

Τί θὰ γινότανε λοιπόν;

Τοὺς περίμεναν ὅλους καινούργια βάσανα καὶ φαρμάκια; Ἤταν γραφτὸ στὴ Ρόζα της νὰ μὴ δῆ μιὰ καλὴ μέρα στὴ ζωή της;

Γιατί νὰ μὴ θέλη νὰ θυμηθῆ ὁ Νώτης τὰ δικά του; Κι' αὐτοὶ ἀγαπήθηκαν καὶ πάρθηκαν, μ' ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ συνάντησαν μπρός τους. Κι' αὐτὸς ἦταν φτωχὸς τότε. Γιατί νὰ μισῆ τοὺς φτωχοὺς σήμερα ποὺ πλούτισε; Οἱ γονεῖς της δὲν τὸν θέλανε οὔτε γιὰ ὑπηρέτη. Κι' ὅμως ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε κι' ἔφαγε μαζύ του τὸ ξερὸ ψωμὶ τῆς δυστυχίας. Αὐτὴ ἡ ἀρχοντομαθημένη, ποὺ δὲν ἔπιανε βασιλικὸ μετάξι, ποὺ λέν, στὰ χέρια της, ἀναγκαζότανε νὰ κεντάη τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου τους, γιὰ νὰ τὰ βγάζουν πέρα, γιὰ νὰ μὴ τοὺς λείψη τὸ ψωμί... Τὰ ξέχασε ὅλ' αὐτὰ ὁ Νώτης; Γιατί, Θεέ μου, ἀλλάζουν ἔτσι οἱ ἄνθρωποι;...

Μὰ ἂς γίνη ὅ,τι θέλει. Ἡ Λαμπίραινα θὰ τὸν πιάση καὶ θὰ τοῦ τὰ πῆ θαρρετὰ καὶ ξάστερα, πρὶν τῆς κουβαλήση στὸ σπίτι τὸ γαμπρὸ ποὺ πῆγε καὶ ψώνισε γιὰ τὴ Ρόζα. Θὰ βάλη κατὰ μέρος τὸ φόβο, τὴ δειλία, τὴν τυφλὴ ὑπακοὴ καὶ θὰ προσπαθήση νὰ τὸν συγκινήση. Θὰ καθήση κοντά του καὶ χαϊδεύοντάς τον στὴν πλάτη γιὰ νὰ ἡμερέψη, θὰ τοῦ πῆ:

— Νώτη, θυμήσου τὰ δικά σου, θυμήσου τὰ νειᾶτα σου, Νώτη, γιὰ μιὰ στιγμοῦλα μονάχα. Ἤσουνα καὶ σὺ φτωχός, καϋμένε μου Νώτη. Ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε οὔτε τ' ὀνομά σου ν' ἀκούση. Κι' ὅμως σ' ἀγαποῦσα, σὲ λάτρευα, εἶχα ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Ἤξερα τὴ χρυσή σου καρδιά, ἐμάντευα τί ἀξίζεις. Γιὰ θυμήσου... Χτυποῦσες τὴ γροθιά σου στὸ τραπέζι κι' ἔλεγες μὲ θυμὸ πὼς οἱ γονεῖς εἶνε στραβοὶ καὶ δὲν βλέπουν τὸ σωστό, πὼς ἕνας φτωχός, μὰ ἔξυπνος καὶ φιλότιμος νέος ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ δέκα πλούσιους γαμπρούς, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα προτέρημα. Τὰ θυμᾶσαι;... Κι' ἀφοῦ τὰ θυμᾶσαι, Νώτη, γιατί θὲς νὰ καταστρέψης τὴν κόρη σου, γιατί θὲς νὰ κάμης δυστυχισμένη τὴ Ρόζα μας;... Ἔλα, πές μου ἕναν καλὸ λόγο, Νώτη... Ὑποσχέσου μου... ὑποσχέσου ὅτι... ὅτι...

Τὰ μάτια τῆς Λαμπίραινας σφάλισαν πάνω στὶς σκέψεις αὐτὲς καὶ βυθίστηκε στὸν ὕπνο.

Τὸ πρωῒ ποὺ ξύπνησε, ξαναθυμήθηκε, καθὼς ντυνόταν, τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρε τὴ νύχτα. Καὶ δὲν δίστασε καθόλου. Θὰ μιλοῦσε στὸν ἀντρα της τὸ γρηγορώτερο, θὰ τοῦλεγε ὅ,τι εἶχε νὰ τοῦ πῆ, θὰ τὸν καθιστοῦσε ὑπεύθυνο γιὰ τὶς συμφορὲς ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν ἐξ αἰτίας τοῦ πείσματός του.

Δὲν περίμενε παρὰ τὴν κατάλληλη περίστασι γιὰ νὰ τὸ κάμη...

Τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξηγηθῆ μαζύ του τῆς τὴν ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας της.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ πρωΐ, ὕστερα ἀπ' τὸν καφέ, ὁ Λαμπίρης κλείστηκε στὸ γραφεῖο του καὶ σὲ λίγο τῆς μήνυσε νὰ πάη νὰ τῆς πῆ κάτι.

Ἡ Λαμπίραινα κατάλαβε ἀμέσως ὅτι εἶχε φτάσει ἡ κρίσιμη στιγμή. Βρίσκοταν στὸ δωμάτιο τῆς Ρόζας καὶ τὴ βοηθοῦσε νὰ χτενιστῆ.

Μόλις ἡ νέα ἄκουσε τὴν παραγγελία τοῦ πατέρα της, κύτταξε τὴ μητέρα της μὲ ταραχή.

— Τί νὰ σὲ θέλη, μητέρα; ρώτησε δειλά.

— Δὲν ξέρω, παιδάκι μου. Ὡστόσο ὅμως καλύτερα ποῦρχεται ἔτσι τὸ πρᾶμα. Γιατί, ἂν δὲν μὲ καλοῦσε ὁ ἴδιος, θὰ πήγαινα μόνη μου νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ ξηγηθῶ μαζύ του.

— Πρόκειται γιὰ μένα, μητέρα;

— Ἔ, λοιπόν; Σὲ τρομάζει αὐτό;

— Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι πολύ, μητέρα.

— Νὰ εἶσαι ἥσυχη, ἀπολύτως ἥσυχη. Κατέβα στὸν κῆπο νὰ πάρης λίγον ἀέρα. Κι' ἡ μητέρα σου θὰ φροντίση γιὰ τὴν εὐτυχία σου.

Ἡ Ρόζα δὲν ἡσύχασε. Δὲν ἦταν συνηθισμένη ἀπὸ εὐχάριστα ἀπρόσπατα. Ὡστόσο σηκώθηκε, φίλησε τὴ μητέρα της καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, λυπημένη κι' ἀνήσυχη...

Ἤταν βέβαιη πὼς ἡ μητέρα της δὲν θὰ πετύχαινε ἀπολύτως τίποτε. Ἤξερε καλὰ τὸν πατέρα της. Ἤταν ἱκανὸς πάνω στὸ πεῖσμα του νὰ σπάση τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο!...

Ἡ Λαμπίραινα, πρὶν πάη στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρός της, πέρασε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία κι' ἔπιε ἕνα ποτῆρι νερό. Τὸ λαρυγγί της ἦταν στεγνό.

Καταλάβαινε πὼς ἡ μέρα αὐτὴ ἦταν ἀπ' τὶς πιὸ κρίσιμες τῆς ζωῆς της.

Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ θὰ κρινόταν ἡ τύχη τῆς κόρης της, τὸ μέλλον της, ἡ εὐτυχία της.

Γι' αὐτὸ εἶχε τὴν ἀπόφασι νὰ παλαίψη ἄγρια, νὰ ἐπιμείνη, νὰ πασχίση μὲ κάθε τρόπο νὰ γυρίση τ' ἀγύριστο μυαλὸ τ' ἀντρός της.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀναγκαζότανε νὰ κεντάη τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου τους...